Cuộc Đại Suy Thoái Lớn Nhất Từ Trước Đến Nay Đã Bắt Đầu: Giải Phẫu Sự Suy Tàn Của Phương Tây

Bởi Frank , 29 Tháng 6 2026

Cuộc Đại Suy Thoái Lớn Nhất Từ Trước Đến Nay Đã Bắt Đầu: Giải Phẫu Sự Suy Tàn Của Phương Tây

> Trái tim tôi tan vỡ. Đó không phải là phép ẩn dụ, không phải là sự cường điệu báo chí để gây hiệu ứng. Đó là một cảm giác thể chất, nguyên sơ mà tôi cảm nhận mỗi khi nhìn vào tình trạng của Hoa Kỳ, mỗi khi thấy châu Âu tự nguyện hành xử như một chư hầu dưới chân một đế chế đang hấp hối, và mỗi khi tôi nhận ra rằng thế giới mà ông tôi từng biết – một thế giới của xây dựng, của lao động, của mồ hôi chân chính – đã bị thay thế bằng một sòng bạc của dối trá, thao túng và hùng biện chiến tranh.

Bởi Frank Dumon: một nhân chứng của hai thế giới

Để hiểu sự thối nát sâu xa đến mức nào, bạn phải nhìn vào những gì đã bị phá hủy. Cha tôi sinh ra ở Detroit. Không phải Detroit của ngày nay, một thành phố ma của sự trống rỗng và tuyệt vọng, mà là Detroit đầu thế kỷ 20, trái tim sôi động của sức mạnh công nghiệp. Ông tôi, Gustaaf Dumon, đã làm việc ở đó cho Packard Automobile từ năm 1906 đến 1923. Trong những ngày đó, nước Mỹ không chỉ đóng ô tô; nó đã xây dựng xương sống của tầng lớp trung lưu toàn cầu. Đó là thời kỳ lao động có phẩm giá. Dì tôi, Valentine Dumon, đã kết hôn với Peter Corteville, chủ báo

Gazette van Detroit. Tờ báo đó là tiếng nói của cộng đồng, là sợi dây kết nối giữa con người, không phải là phương tiện cho tuyên truyền của tập đoàn.

Tôi đã tận mắt chứng kiến sự chuyển đổi từ sản xuất sang ký sinh trùng. Thời trẻ, tôi đã quá giang từ Canada đến Mexico, với điếu thuốc trên môi và gió trong tóc, tìm kiếm sự thật nhưng vẫn còn quá ngây thơ và thiếu hiểu biết để nắm bức tranh toàn cảnh. Tôi đã làm việc mười hai giờ mỗi ngày với tư cách thợ hàn/thợ lặn nước sâu trên các sà lan đường ống dẫn dầu và khí đốt của Brown & Root và McDermott trên toàn thế giới. Tôi đã làm việc với "rednecks", những gã đàn ông thô kệch với đất dưới móng tay và danh dự trong trái tim. Vào buổi tối, sau 12 giờ làm việc trên các giàn khoan khiến xương cốt bạn rã rời, chúng tôi chơi poker. Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau. Có sự tin tưởng. Có một quy tắc ngầm. Nếu lời nói của bạn có giá trị, bạn là một người đàn ông đáng kính. Nếu công việc của bạn tốt, bạn được trả lương xứng đáng.

Hôm nay? Thế giới đó đã biến mất. "Redneck" bị giới tinh hoa ven biển chế giễu, trong khi công việc của anh ta đã được xuất khẩu sang châu Á. Các đường ống vẫn còn đó, nhưng lợi nhuận không còn thuộc về người lao động hay cộng đồng địa phương. Chúng thuộc về các cổ đông ở New York và London, thuộc về các tập đoàn như BlackRock, Vanguard và State Street. Ba tập đoàn. Tất cả chỉ có vậy.

> Họ sở hữu khoảng 88% S&P 500. Một phần trăm người Mỹ sở hữu 54% thị trường chứng khoán. Đây không phải là chủ nghĩa tư bản. Đây là chế độ phong kiến với điện thoại thông minh. Đây là, như Mussolini đã từng định nghĩa, chủ nghĩa phát xít: sự hợp nhất hoàn toàn giữa quyền lực nhà nước và quyền lực tập đoàn.

Ảo ảnh của Thị trường và Bong bóng AI

Hãy nhìn vào thị trường ngày nay. Chúng có vẻ đang bùng nổ. Cổ phiếu tăng. Nhưng đó là một ảo giác. Đó là sự thao túng thị trường ở dạng thuần túy nhất. Như nhà dự báo xu hướng người Mỹ Gerald Celente đã nói: các chính trị gia là "các tổ chức tội phạm", và thị trường là hoạt động rửa tiền của họ. Khi nỗi sợ chiến tranh với Iran bùng lên, chúng ta thấy thị trường giảm. Tại sao? Bởi vì "smart money" – các nhóm vốn cổ phần tư nhân – biết rằng cơn sốt AI là một bong bóng sắp vỡ. AI đang quét sạch các công ty phần mềm, loại bỏ việc làm, không tạo ra giá trị thực sự cho công chúng và tập trung quyền lực.

Nhưng khi hùng biện chiến tranh leo thang, thị trường lại tăng vọt. Chiến tranh tốt cho kinh doanh. Chiến tranh gây xao nhãng. Chiến tranh biện minh cho ngân sách khẩn cấp và in tiền. Celente chỉ ra rằng các nhà lãnh đạo chính trị nói dối về năng lực quân sự và các động thái tàu chiến để giữ thị trường bình ổn. Tất cả đều là kịch. Và chúng ta, công chúng, đang mua vé.

Tỷ lệ giá trên thu nhập (P/E ratio) đang ở mức phi lý. Chúng ta đang ở trong một bong bóng khiến vụ sụp đổ Dotcom năm 2000 trở nên nhạt nhòa. Nhưng lần này thì tệ hơn. Lần này, toàn bộ nền kinh tế đã bị tài chính hóa. Họ đã làm xói mòn nền kinh tế thực – các nhà máy, kỹ năng, cơ sở hạ tầng – để làm giàu cho Trung Quốc. Bill Clinton đã đưa Trung Quốc vào WTO năm 1999. Chúng ta đã trao cho họ nền công nghiệp của mình. Chúng ta đã trao cho họ công nghệ của mình. Đổi lại, chúng ta nhận được rác nhựa rẻ tiền và một đống nợ khổng lồ.

Hôm nay, Trung Quốc là quốc gia dẫn đầu về xe điện, về AI, về cơ sở hạ tầng. Trong khi ở Mỹ, chúng ta nhìn vào hệ thống đường sắt Amtrak đang mục nát – bị Celente chế giễu gọi là "Am-crap" – cần mười giờ để đi từ New York đến Montreal, thì người Trung Quốc đang xây dựng các tuyến đường sắt cao tốc xuyên qua cảnh quan như những huyết mạch của sự tiến bộ.

Ở Trung Quốc, gần 70% thanh niên 18 tuổi vào đại học, và họ học khoa học, công nghệ, kỹ thuật và toán học. Chín trong số mười trường đại học hàng đầu là của Trung Quốc. Lợi thế và tham vọng của họ là rất lớn.

Còn nước Mỹ thì sao? Họ học những mốt ý thức hệ, những ngành nghề hào nhoáng nhưng chủ yếu là vô dụng, luật sư và các "chuyên gia" tài chính, những kỹ sư thương mại chẳng hiểu gì về thế giới, trong khi tự gánh trên mình những khoản nợ sinh viên không thể trả nổi. Kết quả? Một thế hệ những kẻ thất bại không được trang bị trí tuệ và bị xiềng xích về tài chính vào mọi thứ. Cũng giống như người châu Âu, nhưng ở đó giáo dục, hay thứ được gọi là giáo dục, được trợ cấp. Phần lớn "giáo viên" và "giáo sư" của họ nên quay lại trường học. Những kẻ ba hoa, lười biếng về trí tuệ nhưng giả vờ là "Chuyên gia" trong khi thực chất chỉ là những cái hộp rỗng tuếch. Họ lấp đầy các phương tiện truyền thông phương Tây bị kiểm duyệt và thao túng bằng những lập luận rỗng tuếch của mình. Tất nhiên vẫn có những ngoại lệ trong giáo dục, nhưng hệ thống trụ cột độc tài đã gây hại cho sự sáng tạo và sự đổi mới cần thiết của họ.

Gen Z: Cuộc Cách mạng của những Kẻ Tuyệt vọng

Và điều này đưa chúng ta đến Thế hệ Z. Hãy nhìn vào những gì đang xảy ra ở Nepal, ở Ấn Độ, ở các thành phố của Mỹ. Giới trẻ xuống đường. Không phải vì họ "thức tỉnh" (woke), mà vì họ tức giận. Họ không có tương lai. Khi tôi lớn lên, bạn có thể mua một ngôi nhà, lái một chiếc xe và lập gia đình chỉ với bằng tốt nghiệp trung học. Bạn có

thể trở thành người bán thịt, thợ sửa ống nước, thợ làm bánh, v.v. Bạn có thể trở thành tầng lớp trung lưu bằng cách làm việc chăm chỉ. Ngày nay? Những cửa hàng đó đã biến mất, bị thay thế bởi Walmart và Amazon. Những công việc duy nhất còn lại là dịch vụ, bấp bênh và lương thấp. Chúng ta là nhà vô địch của Flexi jobs: biểu tượng của sự xói mòn xã hội hoàn toàn. Một người cháu họ công nghệ trẻ xuất sắc của một người bạn đã nộp hơn một nghìn đơn xin việc. Một cuộc phỏng vấn. Không có lời đề nghị nào. Bạn làm gì khi đó? Bạn làm gì khi bạn đã đi theo hệ thống, đã cố gắng hết sức, và hệ thống đào thải bạn?

Thế hệ Z không có gì để mất. Và điều đó khiến họ trở nên nguy hiểm cho giới tinh hoa. Các tỷ phú – Bezos, Musk, Gates – nhìn họ với thái độ khinh thường. Celente nói một cách chính xác: hãy nhìn vào bức ảnh của bố mẹ tôi năm 1934, giữa cuộc Đại suy thoái. Họ toát lên phẩm giá. Hãy nhìn vào các tỷ phú ngày nay. Họ trông như "rác rưởi". Họ thảm hại, tự cao và xa rời nhân tính. Họ chạy trốn vào boong-ke ở New Zealand, biết rằng nếu hệ thống sụp đổ, tiền của họ sẽ vô giá trị. Nhưng họ không thể ngăn chặn nó. Họ nghiện quyền lực. Sự tức giận của Thế hệ Z không phải là cánh tả hay cánh hữu. Đó là một tiếng thét hiện sinh. Đó là "Off with their heads 2.0" (Chém đầu bọn chúng 2.0).

Và giới tinh hoa, trong các tháp ngà của họ ở Davos và Washington, không hiểu điều đó. Họ nghĩ rằng họ có thể mua chuộc bằng các khẩu hiệu và hạn ngạch đa dạng và những thứ lảm nhảm về LGBTQ. Nhưng bạn không thể sống bằng hạn ngạch. Bạn không thể trả tiền thuê nhà bằng ngôn ngữ bao trùm.

Chiến tranh như một Sự Xao nhãng: Tên lửa của Cái chết

Tại sao phương Tây lại tiếp tục chiến tranh? Tại sao tình hình ở Ukraine leo thang, tại sao lại có những lời đe dọa đối với Iran? Bởi vì chiến tranh là ngành công nghiệp duy nhất vẫn đang phát triển. Smedley Butler, một vị tướng Thủy quân Lục chiến, đã gọi nó từ một thế kỷ trước: "Chiến tranh là một trò lừa bịp." Đó là trò lừa bịp lâu đời nhất, béo bở nhất và độc ác nhất thế giới. Lợi nhuận bằng đô la, mất mát bằng sinh mạng. Mỹ đã không thắng bất kỳ cuộc chiến lớn nào kể từ năm 1945. Việt Nam? Một thảm họa toàn diện. Iraq? Hỗn loạn. Afghanistan? Một sự sỉ nhục. Vậy mà họ vẫn tiếp tục. Tại sao? Bởi vì Tổ hợp Công nghiệp Quân sự, thứ mà Eisenhower đã cảnh báo, đang tước đoạt thiên tài quốc gia, đánh cắp mồ hôi của người lao động và bán đi tương lai của trẻ em.

Hãy nhìn vào Ukraine. Châu Âu gửi hàng tỷ đô la vào một cuộc chiến mà họ không thể thắng, gây tổn hại cho nền kinh tế của chính mình. Nền công nghiệp Đức, từng là động cơ của châu Âu, đang bị tháo dỡ bởi năng lượng đắt đỏ và các lệnh trừng phạt. Và tại sao? Để kéo dài quyền bá chủ của Mỹ? Để làm giàu cho các nhà sản xuất vũ khí? Thật điên rồ.

Và Iran. Căng thẳng leo thang. Israel, dưới thời Netanyahu, đang cố gắng leo thang chiến tranh để đảm bảo sự sống còn chính trị của mình. Con trai ông ta đang an toàn ở Miami, trong khi những người đàn ông trẻ đang chết. Mỹ đe dọa can thiệp, nhưng không có đạn dược. Kho chứa trống rỗng. Các tàu chiến đã cũ. Các phi công mệt mỏi. Nếu chiến tranh nổ ra với Iran, đó sẽ không phải là một chiến thắng nhanh chóng. Nó sẽ là một địa ngục khu vực. Và với sự tham gia của Nga và Trung Quốc, nó có thể dễ dàng leo thang thành Thế chiến III.

Celente cảnh báo: Người Nga đang phẫn nộ. Họ cảm thấy bị dồn vào chân tường. Họ nhớ về Napoléon. Họ nhớ về Hitler. Họ sẽ không nhượng bộ. Và phương Tây, bị làm mù bởi sự kiêu ngạo, đang đẩy họ vào một góc sâu hơn. Chúng ta đang khiêu vũ trên bờ vực của vực thẳm hạt nhân, và DJ là một lũ chính trị gia tham nhũng hy vọng rằng âm nhạc sẽ không bao giờ dừng lại.

Cái chết của Đồng đô la và Sự trỗi dậy của Phương Nam

Trong khi chúng ta chuẩn bị cho chiến tranh, nền tảng kinh tế của chúng ta đang chết: đồng đô la. Mỹ sử dụng đồng đô la như một vũ khí bằng cách áp đặt các lệnh trừng phạt đối với bất kỳ ai họ muốn. Nhưng hậu quả là phần còn lại của thế giới – các nước BRICS, Phương Nam Toàn cầu – đang quay lưng lại với đồng đô la. Họ đang tìm kiếm các giải pháp thay thế. Vàng. Nhân dân tệ. Tiền kỹ thuật số. Khi tôi sắp tới đến Việt Nam, tôi sẽ mang theo những thỏi vàng 100 gram. Quà tặng cho những người bạn thực sự của tôi. Tôi có thể dễ dàng từ bỏ tài sản.

Gánh nặng nợ của Mỹ không phải là 40 nghìn tỷ đô la. Nếu bạn tính đến các nghĩa vụ không được tài trợ (An sinh Xã hội, Medicare), con số đó là hơn 120 nghìn tỷ. Điều này là không bền vững. Cục Dự trữ Liên bang không thể tiếp tục in tiền. Mỗi lần họ in tiền, đồng đô la mất giá. Lạm phát tăng. Sức mua của người dân trung bình giảm. Đây là "lạm phát đình trệ" trên steroid, hay như Celente gọi: "dragflation" (lạm phát kéo dài). Ở châu Âu cũng vậy.

Nền kinh tế phương Tây đang bị phá hủy thêm, trong khi giá cả tăng vọt.

Và EU đang làm gì? Đi theo một cách mù quáng. Thay vì tìm kiếm sự độc lập, châu Âu chọn thân phận chư hầu. Macron, Scholz, Starmer, Bart De Wever là những con rối. Tỷ lệ ủng hộ của họ đang xuống mức thấp lịch sử. Họ cai trị cho 20%, không phải cho 80%. Và 80% đang bắt đầu nhận ra điều đó. Nhưng người Flemish (Vlaanderen) là nạn nhân của nỗi sợ Nga và sợ Hồi giáo của họ. Hoan hô Vlaams Belang - không thể tìm thấy những kẻ ngốc lớn hơn.

Có Thể Làm Gì? Lời Kêu Gọi Phục Hưng

Thứ nhất: hãy mạnh mẽ về thể chất, cảm xúc và tinh thần. Hệ thống muốn bạn yếu đuối, phụ thuộc và sợ hãi. Hãy phá vỡ những xiềng xích đó. Học một nghề. Không phải một kỹ năng kỹ thuật số mà AI có thể thay thế, mà là một nghề thực sự. Thợ mộc, thợ điện, thợ sửa ống nước, nông dân. Mọi người sẽ luôn cần nhà cửa, nước và thực phẩm. "Nghề" là sự tự do mới.

Thứ hai: đoàn kết. Thế hệ Z đã làm điều này qua mạng xã hội, nhưng nó phải được chuyển thành hành động thực sự. Giới tinh hoa là bậc thầy của chia để trị. Cánh tả chống cánh hữu, da trắng chống da đen, già chống trẻ. Hãy phá vỡ điều đó. Kẻ thù không phải là hàng xóm của bạn. Kẻ thù là hệ thống đang hút cạn cả hai bạn.

Thứ ba: yêu cầu sự trở lại của luật chống độc quyền. Phá vỡ các tập đoàn độc quyền. BlackRock, Amazon, Google – chúng quá lớn. Chúng bóp nghẹt đổi mới và dân chủ. Vào thời Teddy Roosevelt, các tổ chức tin thần đã bị phá vỡ. Đã đến lúc làm điều đó một lần nữa. Glass-Steagall phải được khôi phục. Các ngân hàng không được phép đánh bạc bằng tiền tiết kiệm.

Suy ngẫm Cá nhân

Trái tim tôi tan vỡ vì tôi thấy những gì đã bị mất. Tôi đã làm việc với những "redneck" trên các sà lan đường ống trên toàn thế giới. Tôi đã nếm trải sự tự do của việc quá giang qua Bắc Mỹ vào những năm 1970. Tôi đã thấy nước Mỹ thay đổi từ một đất nước của những người xây dựng thành một đất nước của những kẻ đầu cơ.

Ông tôi Gustaaf Dumon đã làm việc cho Packard với tư cách thợ đúc khuôn. Ông đã xây dựng một cái gì đó hữu hình. Dì tôi Valentine và chồng bà Peter Corteville đã kết nối mọi người qua báo chí với "De Gazette van Detroit". Chúng ta, thế hệ hiện tại, đã mất kết nối đó. Chúng ta đã bị thay thế bởi các thuật toán và giá trị cổ đông.

Gerald Celente đã đúng: chúng ta không đứng trước bờ vực của một sự điều chỉnh. Chúng ta đang ở giữa "Cuộc Đại Suy Thoái Lớn Nhất Từ Trước Đến Nay."

Và điều tồi tệ nhất? Hầu hết các bạn thậm chí còn chưa nhận ra, bởi vì các triệu chứng đang bị kìm nén bởi hơi thở nhân tạo của việc in tiền và tuyên truyền. Nhưng bệnh nhân đã chết. Hãy bắt đầu với cuộc giải phẫu.

Giải pháp không nằm ở việc lặp lại những điều cũ. Nó nằm ở sự tái sinh của văn hóa, nghề thủ công và cộng đồng. Giống như gia đình Medici ở Ý sau Cái chết Đen, chúng ta phải tìm ra một trọng tâm mới về chất lượng, cái đẹp và phẩm giá con người. Chúng ta phải trở về bản chất của việc làm người, làm việc, xây dựng. Các tỷ phú trong boong-ke ở New Zealand biết rằng tiền của họ sẽ vô giá trị khi xã hội sụp đổ. Nhưng những kẻ cuồng tín không thể ngăn chặn điều đó. Chỉ có chúng ta mới có thể. Bằng cách trở nên mạnh mẽ. Bằng cách đoàn kết. **Bằng cách yêu cầu hệ thống phục vụ, thay vì thống trị.**

Đã đến lúc nghiêm túc xem xét phong trào "Chiếm lĩnh Hòa bình" của Celente. Không phải như một quan điểm chính trị, mà như một sự cần thiết hiện sinh. Hòa bình không chỉ là sự vắng mặt của chiến tranh; nó là sự hiện diện của công lý, thịnh vượng và phẩm giá con người. Chúng ta hãy ngừng nhìn vào màn hình TV với giới tinh hoa và những lời ba hoa bất tận. Hãy nhìn vào nhau. Hãy học hỏi từ quá khứ, từ ông tôi, người đã đóng ô tô, từ các cô, các chú của tôi, những người đã làm nên nước Mỹ vĩ đại, từ những rednecks đã làm việc trên đất. Họ hiểu rằng giá trị đến từ lao động, không phải từ đầu cơ. Cuộc đại suy thoái lớn nhất đã bắt đầu. Nhưng cuộc phục hưng vĩ đại nhất cũng có thể bắt đầu. Nếu chúng ta muốn. Nếu chúng ta dám. Nếu chúng ta ngừng sợ hãi và bắt đầu xây dựng.

Bổ sung - Thoát khỏi Bong bóng Phương Tây – Trở về Nhịp đập của Hà Nội

> Trong khi phương Tây ngày càng chìm sâu trong những ảo tưởng tài chính và ý thức hệ của chính mình, có một thế giới vẫn tiếp tục xây dựng, sống và thở. Con người phương Tây sống trong một bong bóng. Một bong bóng của tiền pháp định, của nợ nần vô tận, của một nền văn hóa tự ăn thịt mình trong chính trị bản sắc và kiêu ngạo địa chính trị. Họ đã đánh mất thực tế. Nhưng thực tế vẫn còn, và bạn không tìm thấy nó trong các tháp ngà của Davos hay các nhà máy bỏ hoang của Vành đai Gỉ sét nước Mỹ hay ở châu Âu. Bạn tìm thấy nó ở Đông Nam Á.

Đối với tôi, đây không phải là một quan sát xã hội học trừu tượng; đó là một sự thật sâu sắc, cá nhân. Từ năm 1982 đến 1988, tôi đã làm việc tại Việt Nam, trong quá trình cải tạo các Viện Pasteur và giữa lúc xây dựng nhà máy kéo sợi ở Hà Nội. Tôi biết mùi bụi bông, cái nóng nhiệt đới, nhưng trên hết là sức bền bỉ và phẩm giá vô song của người công nhân Việt Nam. Tôi đã thấy ở đó ý nghĩa của việc xây dựng tương lai bằng đôi tay trần và một tinh thần bất khuất, xa rời những trò chơi tài chính hoài nghi đang hủy hoại phương Tây. Trái tim tôi đã đập nhanh hơn khi nghĩ đến những người bạn tôi sẽ gặp lại và những con phố tôi sẽ bước lại. Món phở mà tôi đã có thể cảm nhận được.

Và vì vậy, với một trái tim tràn đầy mong đợi, tôi đang thu dọn hành lý. Vào ngày 15 tháng 10, tôi sẽ lại lên máy bay của Vietnam Airlines cho chặng kết nối Brussels/Amsterdam/Hà Nội. Tôi có một cuộc hẹn với nữ tiếp viên hàng không đã giúp đỡ tôi rất nhiều vào tháng 2 khi lưng tôi bị khóa ở Luang Prabang (Lào) và tôi đã đặt một phòng đẹp tại Mercure Hanoi La Gare, nằm trên con phố Ly Thuong Kiet nổi tiếng ở Khu phố Pháp, ngay đối diện ga xe lửa Hà Nội. Đó là căn cứ hoàn hảo, không chỉ cho các chuyến tàu đến vùng núi mây mù Sapa hay phong cảnh tuyệt đẹp của Ninh Bình, mà đặc biệt là một trạm quan sát cuộc sống thực. Một hướng dẫn viên/phương tiện cá nhân sẽ luôn đồng hành cùng tôi. Vào những năm 80, tôi đã trả tiền ở khách sạn bằng đồng Đồng vô giá trị khi đó. Giờ đây, một phòng khách sạn 5 sao thoải mái có giá ít nhất 100 € mỗi ngày. Họ hoàn toàn xứng đáng.

Tôi sẽ ở lại đó ít nhất một tháng. Và tôi sẽ đến đó không phải như một khách du lịch mù quáng. Tôi đến đó để lắng nghe. Tôi sẽ trò chuyện và phỏng vấn cả những người lớn tuổi mang sẹo lịch sử lẫn những người trẻ tuổi đang định hình thế kỷ châu Á mới với một năng lượng chưa từng có. Thật là một sự tương phản với phương Tây! Trái ngược với Thế hệ Z tuyệt vọng, thất nghiệp và vỡ mộng của phương Tây, tôi thấy ở thanh niên Việt Nam một thế hệ vẫn biết tham vọng, gia đình, kính trọng người lớn tuổi và tiến bộ hữu hình có nghĩa là gì. Họ đang xây dựng tương lai; phương Tây chỉ đang quản lý sự sụp đổ của chính mình.

Các nhà lãnh đạo châu Âu nhìn ngành công nghiệp của mình bị tháo dỡ và dân số của họ rơi vào cảnh nghèo đói, bị mắc kẹt trong thân phận chư hầu địa chính trị bất

chấp mọi logic lịch sử. Họ không có mắt nhìn thấy sự dịch chuyển quyền lực đang diễn ra trên thế giới. Nhưng ở Đông Nam Á, người ta cảm nhận được sự dịch chuyển đó một cách tinh tường. Ở đây, người ta không nói về cải cách; người ta làm việc.

Phương Tây đang giải phẫu sự suy tàn của chính mình, bị mắc kẹt trong "Cuộc Đại Suy Thoái Lớn Nhất". Nhưng trên đường phố Hà Nội, giữa dòng xe máy đông đúc và mùi phở cùng hoa nhài, trái tim của một khu vực đang ôm ấp tương lai thay vì sợ hãi nó đang đập. Bong bóng phương Tây sẽ vỡ, như mọi bong bóng cuối cùng đều vỡ. Nhưng nền đất dưới chân ở Đông Nam Á là đá, là đất, và là sự kết nối con người. Ở đó, bên bờ sông Hồng, tôi sẽ lại hít thở hiện thực. Sau đó, tôi có thể thanh thản ra đi, nhưng tôi không vội vã.

Bài viết này dựa trên những hiểu biết của Gerald Celente như được trình bày trong cuộc phỏng vấn của ông "Cuộc Đại Suy Thoái Lớn Nhất Từ Trước Đến Nay Đã Bắt Đầu", kết hợp với kinh nghiệm cá nhân và bối cảnh lịch sử. Mục đích là để bắt đầu một cuộc đối thoại mang tính xây dựng về tính bền vững kinh tế, đổi mới văn hóa và khả năng phục hồi xã hội. Đó cũng là lý do tôi đã đưa trang web của mình lên mạng vào ngày 23 tháng 4 năm 2026.